

Opinion

Knap havde jeg nået at sige ja til at medvirke i »Vild med dans«, før tankerne begyndte at fare rundt i mit hoved.

ÖZLEM CEKIC

I løbet af min tid som folketingsmedlem blev jeg spurgt to gange, om jeg ville være med i »Vild med dans«. Jeg takkede nej begge gange. Det var ikke foreneligt med mit politiske arbejde, lød min begrundelse.

Sandheden var dog, at tanken om at danse tæt med en fremmed mand virkede dybt grænseoverskridende.

I år kan »Vild med dans« fejre sit 20-års jubilæum. I de to årtier, programmet har været på sendefloden, har der aldrig været en kvindelig, ny danser med muslimsk baggrund. Så da jeg for tredje gang blev spurgt, om jeg ville være med, valgte jeg at takke ja.

Selvom ordet mønsterbryder kan signalere mod og styrke, er der på medaljens bagside ofte også en ret ensom rejse på livets gangsti, hvor meget er svært og udfordrende.

Det er ingen hemmelighed, at jeg kommer fra en kurdisk familie, hvor taktstokken følger konservative, muslimske dyder, og hvor de gamle traditioner er rettesnoren. Det betyder, at jeg er vokset op med markant andre regler end mine brødre. I mit barn-domshjem var det kønnet, der afgjorde, hvilke livsmuligheder man fik.

Første gang jeg var med til en fest, var til gallafesten i 3.g. Min far var på det tidspunkt bortrejst, og jeg havde fået lov af min bror. Men jeg havde i løbet af min skolegang ikke været med på en eneste lejrskole. I frikvartierne brugte jeg enorme mængder energi på at indhente det, jeg i en social sammenhæng havde tabt ved ikke at være med.

Den slags skolegang ønsker jeg ikke for nogen. Derfor tog jeg også en del kampe med min far, som gjorde, at min lillesøster kunne få de samme privilegier som mine brødre. Den manglende opbakning fra skolen understregede for mig blot, at min ligestillingskamp var et spørgsmål om personligt ansvar. Men jeg ville lyve, hvis jeg påstod, at den manglende solidaritet ikke har været smertefuld.

De erfaringer har jeg med i min bagage, når jeg opdrager min datter. Jeg er feminist, jeg gør op med de undertrykkende normer og religiøse dogmer. Det var i hvert fald det, jeg troede, inden jeg takkede ja til »Vild med dans«.

Kan en muslimsk kvinde være med i »Vild med dans«?

For knap havde jeg nået at sige ja, før tankerne begyndte at fare rundt i mit hoved.

Hvad ville mine forældre mon sige til, at jeg skulle ryste hofterne på landsdækkende tv? Hvad ville deres venner sige? Hvad med den autoritet, jeg gennem mange år har opbygget som en stemme i den offentlige debat?

Og kjolerne! Hvor nedringet eller korte måtte de være, før jeg ikke længere virkede anstændig?

Værst af alt: Hvordan skulle jeg kunne danse med en mand, der ikke var min egen?

Jeg blev ærlig talt ret overrasket over min egen reaktion. Alt det, jeg troede, at jeg havde gjort op med, sad alligevel dybere i mig, end jeg lige havde troet.

Her gik jeg ellers og troede, at jeg var mønsterbryder, at jeg måske kunne være rollemodel for andre. Men jeg var tydeligvis stadig fanget i min egen kultur og baggrund.

“
Hvad ville mine forældre mon sige til, at jeg skulle ryste hofterne på landsdækkende tv? Hvad ville deres venner sige?”

Fredag aften sidder min skønne mand med vores børn og hepper på mig. Trin for trin viser jeg, at der også er plads til muslimske kvinder på dansegulvet. Det skal jeg også bevise over for mig selv.

Jeg får en del kommentarer fra muslimer for tiden. En del af dem indeholder en temmelig forudsigelig kritik fra mænd, der gerne vil bestemme over mig eller fortælle mig, hvor forkert de synes, jeg er. Forkert som muslim. Forkert som rollemodel. Forkert som kvinde.

Men faktisk gælder det for de fleste beskeder, jeg modtager fra muslimske mænd og kvinder, at de er utrolig positive. De både anerkender mit mod og har forståelse for, hvor svært det må være.

»Tak,« skriver de fleste, fordi jeg baner vejen for andre piger og kvinder. De beskeder varmer mit hjerte ekstra meget, fordi det er også for dem, jeg danser.

Det er sværere, end det umiddelbart ser ud. Der skal arbejdes, ikke bare med egne (dybt forgrenede) fordomme og med omverden, men også med mine nærmeste. Jeg har stadig en dialogkaffe til gode med min far, der ikke forstår, hvorfor i alverden jeg dog har sagt ja.

»Du er mor til tre og en muslimsk kvinde!« sagde han.

»Ja,« svarede jeg, »det er jo derfor, jeg er med.«

Siden slutningen af august har jeg danset intensivt for at lære trinene og koreografien. Undervejs gik det op for mig, at jo tættere jeg var på min dansepartner Thomas' lå, jo lettere var det for mig at følges med ham på dansegulvet.

Som voksen kvinde lærer jeg gennem dansen, hvad jeg som muslimsk pige blev forhindret i: at kroppen er andet og mere end begærets objekt.

Ved at tage ejerskab over min krop er den blevet til et instrument i en frihedskamp. Jeg mærker, hvordan de forstokkede tankemønstre langsomt forsvinder. Friheden er skøn, sjov og værd at danse for.

Özlem Cekic er generalsekretær for Brobyggerne - Center for Dialogkaffe og fhv. medlem af Folketinget for Socialistisk Folkeparti. Hun er dog ikke længere medlem af partiet